

Hồi Thứ Mười Một

MỘT TRẬN ĐẠI HUYẾT CHIẾN

Qua một giờ đồng hồ vất vả, Tiểu Tà và đồng bọn đã ra khỏi đám rừng u tối. Trước mặt xuất hiện từng tảng đá lác đác bao quanh một ngọn núi chọc trời.

Thời tiết đang chuyển mưa, quang cảnh nơi đây rất tịch mịch đến nỗi không một tiếng chim kêu. Đi được một lúc thì sườn núi hiện ra rất nhiều thạch động.

A Tứ kêu lên:

– Oa kha kha! Núi cao như vậy làm thế nào đi tiếp đây?

Tiểu Tà nói:

– Nơi đây địa hình dễ thủ mà khó công, chỉ cần địch thủ đứng trên đỉnh núi thì sẽ phát hiện ra chúng ta rất dễ dàng. Vì vậy chúng ta phải hết sức cẩn thận, không được lơ đãng.

Tiểu Linh không hiểu, hỏi:

– Số hang động này không lớn, chúng ta lấy gì làm bàn đạp để tiến lên?

Tiểu Tà đưa mắt quan sát một hồi rồi chỉ tay về phía trái nói:

– Tiểu Linh! Em xem nơi đó có một sợi dây rất lớn thông xuống phải không? Đó chính là công cụ để chúng ta lên xuống đó.

Tiểu Linh nói:

– Trên đỉnh núi hình như có vọng gác, cũng may là trong lúc trời đang mưa chứ không thì chúng ta đã bị lộ rồi.

A Tam lên tiếng:

– Nơi này quả là chỗ hiểm ác, dù cho lực lượng mạnh đến đâu cũng khó mà công kích nổi. Tiểu Tà! Anh có cách gì không?

Tiểu Tà cười:

– Người dám đánh cuộc với ta không? Nếu ta lên được trên đó thì người tiếp tục làm hòa thượng mười năm, chịu chứ?

A Tam sáng rực mắt nói:

– Được! Em đồng ý, hễ anh lên trên đó được thì em thua.

Tiểu Linh cười:

– Hy vọng A Tam thắng.

Tiểu Tà cười nhạt nói:

– Được! Chúng ta tiếp tục bò về hướng sau núi.

A Tứ ghẹo:

– A Tam! Người đừng đắc ý quá sớm. Nếu ta chịu khó bò lên thì cũng đủ thắng người rồi.

A Tam tỏ vẻ say mê:

– Nếu A Tam này để dành đầu tóc thì sẽ đẹp đến mức nào nhỉ?

Dứt lời, nó cười thật to như là đã thắng cuộc.

Tiểu Tà dọa:

– A Tam! Đến lúc ta cạo đầu người thì người đừng hối hận nhé.

A Tam kêu lên:

– Chuyện lạ! Em có lúc nào mà không giữ lời hứa đâu? Thắng thua là chuyện thường, có gì mà phải hối hận?

Tiểu Tà khoát tay:

– Đến lúc đó sẽ nói. Bây giờ các người tìm cách tiến lên theo địa hình ta hướng dẫn nhé.

Tiểu Linh hỏi:

– Chúng ta không lục lạo các hang động để tìm vết tích sao?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không cần! Nơi đó chắc chắn là chỗ trú ẩn của chúng rồi.

Tiểu Linh suy đoán:

– Có thể trong đó có nhiều cơ quan cạm bẫy thì sao?

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh cười:

– Anh cũng nghĩ vậy, song rất tiếc là anh không cần vào.

Tiểu Linh đề nghị:

– Tại sao chúng ta không bắt cóc một tên để hỏi thử xem?

Tiểu Tà nói:

– Muốn bắt thì cũng phải chờ cơ hội, nếu bây giờ mà hành động thì dễ bị lộ lăm, chúng nó sẽ đề phòng ngay.

Tiểu Linh hỏi:

– Như vậy thì chúng ta phải làm gì để nắm chắc tình hình của đối phương trên đỉnh Thiên Lĩnh này?

Tiểu Tà bỗng phát tay ra hiệu:

– Tạm thời rút lui đã.

Cả bọn lập tức trở về vùng thạch địa, lách mình theo các cây cao rời khỏi Thiên Lĩnh sơn.

o O o

Ngày mười bốn tháng năm...

Vào lúc canh một, tại La Hán đường ở Thiếu Lâm tự có một cuộc hội họp giữa Thông Thực bang và Thiếu Lâm chương môn Minh Tâm đại sư cùng Minh Độ đại sư.

Minh Tâm đại sư nói:

– Dương thiếu hiệp! Chúng ta chia tay đã mấy tháng rồi, hôm nay thiếu hiệp đột ngột viếng thăm, không biết có điều chi chỉ giáo?

Tiểu Tà cung kính nói:

– Minh Tâm đại sư! Mỗi lần tôi đến đây thì đều có việc, thật là làm phiền quý môn không ít.

Minh Tâm đại sư chấp tay:

– A Di Đà Phật! Ai cũng biết Dương thiếu hiệp vì tình võ lâm đồng đại mà nhọc công nhọc sức, Thiếu Lâm tự nếu được góp ít công sức thì cũng là vinh hạnh mà, xin Dương thiếu hiệp đừng khách sao quá.

Tiểu Tà thở dài nói:

– Ba lần bảy lượt đến đây làm phiền quý vị, tôi thật áy náy trong lòng. Song nếu không nhờ quý vị phen này thì công chuyện của chúng tôi chắc là không xong.

Minh Tâm đại sư cười nói:

– Có gì mà Dương thiếu hiệp phải phân vân như vậy? Dương thiếp hiệp cần Thiếu Lâm tự chi viện bao nhiêu lực lượng thì cứ nói.

Tiểu Tà mừng rỡ nói:

– Vậy thì tôi xin cảm ơn đại sư trước. Lần này tôi đến đây là muốn nhờ đại sư phát thiệp mời các môn phái đến dự võ lâm đại hội.

Minh Tâm đại sư nói:

– Cái đó không thành vấn đề, nhưng lý do của cuộc họp là gì? Dương thiếu hiệp có thể cho lão nạp biết trước được không?

Tiểu Tà khẽ gật đầu nói:

– Mục đích cũng chỉ là muốn tiêu trừ bọn Hắc Y sát thủ Giang Chấn Vũ mà thôi.

Minh Tâm đại sư có vẻ lo lắng nói:

– Lần này Dương thiếp hiệp muốn tận diệt tổ chức Hắc Y sát thủ ư?

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng vậy. Hiện nay trong thiên hạ ngoài bọn Hắc Y sát thủ ra thì đâu còn tổ chức khủng bố nào khác?

Minh Tâm đại sư gật đầu nói:

– A Di Đà Phật! Các môn phái võ lâm trước giờ đều e dè uy thế của Hắc Y sát thủ, nhất là tên Võ Si. Chẳng hay Dương thiếu hiệp đã có cách nào thành toàn cho chuyện này chưa?

Hỏi câu này chính là do Minh Tâm đại sư nhớ lại trước đây khi lão còn là chủ trì La Hán đường, Võ Si đã đơn thân độc mã vào La Hán đường đánh cho các cao thủ Thiếu Lâm tan tác, võ công của hắn quả là đáng sợ khủng khiếp.

Tiểu Tà nói:

– Tôi đã có cách. Lực lượng Thiếu Lâm, cộng thêm Cái bang và Thông Thực bang thì xem ra không có trở ngại gì. Vả lại lần này tôi đã chuẩn bị rất chu đáo.

Minh Tâm đại sư trầm ngâm một chút rồi nói:

– Lão nạp muốn nghe cao kiến của Dương thiếu hiệp.

Tiểu Tà nói:

– Lần hành động này phải bảo mật tuyệt đối, vì tổ chức Hắc Y sát thủ chắc chắn là đã cho người tiềm phục trong các phái.

Minh Tâm đại sư nói:

– Chuyện này lão nạp tuyệt đối bảo mật.

Tiểu Tà tiếp:

– Hiện giờ bọn chúng đang ẩn náu trên đỉnh Thiên Lĩnh Sơn, địa hình rất hẻo lánh và khó đột nhập.

Minh Tâm đại sư e ngại:

– Nghe nói Thiên Lĩnh Sơn rất cao, muốn lên cực khó. Xem ra thì kế hoạch này chắc chắn phải có rất nhiều khó khăn rồi.

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng vậy, quả là có khó khăn một chút. Điểm này thì chúng ta sẽ bàn sau, có điều Thiên Lĩnh Sơn cách Nga Mi phái không xa, chưa tới một ngày đi đường, vì vậy tôi nghĩ rằng chúng ta nên tập trung lực lượng tại Nga Mi.

Minh Tâm đại sư gật đầu:

– Được! Nhưng tập trung nhiều người tại Nga Mi nhất định sẽ bị địch thủ để ý.

Tiểu Tà nói:

– Điểm này tôi cũng có nghĩ qua. Theo ý đại sư thì làm sao?

Minh Tâm đại sư suy nghĩ một lúc lâu rồi từ từ nói:

– Chỉ có một cách là chưởng môn Nga Mi phải giả chết, lúc đó người của các môn phái đến phúng điếu thì sẽ không bị nghi ngờ.

Tiểu Tà vốn đã nghĩ đến điều này, song không tiện mở miệng. Bây giờ Minh

Tâm đại sư đã nói ra trước nên Tiểu Tà mới thở phào, cười nói:

– Chỉ sợ Nga Mi không đồng ý làm như vậy thôi.

Minh Tâm đại sư nói:

– Chuyện này không khó. Trước đây Chỉ Tiền sư thái của Nga Mi đã bị chết dưới tay Võ Si nên họ rất hận bọn Hắc Y sát thủ, nay nếu có cơ hội báo thù thì lão nghĩ bọn họ chắc chắn không bỏ qua. Vả lại nếu họ không đồng ý thì lão nạp sẽ tìm cách thuyết phục.

Tiểu Tà thỏa mãn nói:

– Vậy thì tốt rồi. Trên nguyên tắc thì chúng ta sẽ chia làm hai đường. Một đội đi đến Nga Mi Sơn, gồm khoảng năm mươi cao thủ. Đội thứ hai sẽ đến thẳng Thiên Linh Sơn, nhân số gồm một trăm rưỡi. Hai đội phải đi không quá nửa ngày mới được.

Minh Tâm đại sư không hiểu, hỏi:

– Xin Dương thiếu hiệp nói rõ hơn một chút, để bọn lão nạp tiện bề hành động.

Tiểu Tà giải thích:

– Trong này có rất nhiều nguyên do. Thứ nhất nếu chúng ta đi về Nga Mi quá nhiều thì sẽ gây chú ý, nên chỉ một số ít là đến Nga Mi mà thôi. Thứ hai chúng ta sẽ chia làm ba giai đoạn tấn công, đầu tiên là ngũ đại cao thủ của Thông Thực Bang, kế đến là đội cao thủ mai phục tại Nga Mi, cuối cùng sẽ là các đệ tử các môn phái.

Minh Tâm đại sư gật đầu nói:

– Biện pháp này rất tốt, chúng ta cứ thế mà làm. Nhưng ngày giờ thế nào đây?

Tiểu Tà nói:

– Ngày hai mươi ba tháng năm, lúc canh tư.

Minh Tâm đại sư thắc mắc:

– Tại sao lại chọn canh tư?

Tiểu Tà giải thích:

– Vì lúc đó dễ dàng phân định được địch ta, và trời sắp sáng thì sự canh phòng của bọn chúng sẽ lơ lửng rất nhiều. Nếu ta khi đêm xuống từ Nga Mi Sơn để tránh gây chú ý thì sẽ đến Thiên Linh lúc canh tư, kế hoạch rất tốt.

Minh Tâm đại sư lại hỏi:

– Dương thiếu hiệp! Nếu chúng ta tấn công, Hắc Y sát thủ từ bên trong công ra thì chúng ta sẽ gặp bất lợi, vậy...

Tiểu Tà đắc ý nói:

– Đại sư khỏi lo. Trước hết Hắc Y sát thủ không biết chúng ta đến và tấn công với bao nhiêu lực lượng nên không dám phản công chính diện. Mặt khác, chúng cũng không dám rời khỏi nơi cố thủ của chúng để tấn công chúng ta.

Minh Tâm đại sư vẫn thắc mắc:

– Nhưng Dương thiếu hiệp nói rằng chúng có mật đạo, vậy nếu chúng từ mật đạo thoát ra ngoài thì không phải chúng ta uổng công sao?

Tiểu Tà nói:

– Vì vậy nên chúng ta phải bao vây một cách chính xác. Đằng sau Thiên Lĩnh Sơn địa hình giống như cây quạt nên chắc chắn mật đạo phải hướng về đó. Ngay tại đó chúng ta sẽ bao vây rồi chờ đại binh đến bắt trọn ổ.

Minh Tâm đại sư tỏ ý khâm phục:

– A Di Đà Phật! Dương thiếu hiệp quả là người thông minh tài trí, không kém gì Gia Cát Lượng.

Tiểu Tà nghe mà nở lỗ mũi, cười ha ha nói:

– Đại sư quá lời rồi, chúng ta hãy bàn thêm một chút nữa được không?

Minh Tâm đại sư nói:

– Xin Dương thiếu hiệp cứ nói:

Tiểu Tà nói:

– Đến lúc đó, ngũ đại anh hùng Thông Thực Bang chúng tôi rải thuốc nổ, chiếm lĩnh điểm tối cao, sau đó dùng thuốc nổ công tới, thế là bọn địch nằm mơ cũng không biết là thuốc nổ từ đâu ra cả.

Minh Tâm đại sư hỏi:

– Thế còn đội thứ hai tấn công thế nào?

Tiểu Tà đáp:

– Trên nguyên tắc thì chỉ triệt hạ các thông đạo rồi rút vào sơn lâm, chỉ la ó để thị uy mà thôi. Nếu có Hắc Y xuất hiện thì chặn lại, đánh cho chúng phải trở về. Còn nếu chúng quá nhiều thì mọi người rút lui để chúng tôi dùng thuốc nổ tiêu diệt. Đội thứ ba sẽ vây cứng không cho chúng tháo chạy, như vậy thì xong.

Minh Tâm đại sư bỗng nói:

– Nếu lúc đó Võ Si xuất hiện thì sao?

Tiểu Tà nói:

– Nếu hắn xuất hiện thì các người trên thân đeo thuốc nổ sẽ khống chế hắn, chờ tôi xuống ứng phó.

Minh Tâm đại sư lo lắng nói:

– Chỉ một mình Dương thiếu hiệp thôi ư?

Tiểu Tà cười:

– Vậy cũng đủ rồi, vì nếu đánh không lại thì tôi sẽ dẫn dụ hấn đuổi theo. Hấn mà đuổi được tôi thì cũng đã mệt đến đứt hơi, lúc đó chúng ta sẽ hợp công vây đánh.

Minh Tâm đại sư gật gù nói:

– Rất tốt! Vậy không thể chậm trễ, lão nạp tức thì phát thiệp đến các phái.

Tiểu Tà chấp tay nói:

– Đa tạ đại sư giúp đỡ. Chúng tôi còn nhiều chuyện phải làm, xin cáo từ ở đây.

Minh Tâm đại sư chấp tay:

– Lão nạp không dám lưu thiếu hiệp lại.

Tiểu Tà cung kính:

– Xin hẹn gặp lại.

Rồi y dẫn bốn đệ tử của Thông Thực Bang rời khỏi La Hán đường.

o O o

Ngày mười tám tháng năm...

Trên võ lâm dần dần loan tin rằng Nga Mi chưởng môn Chỉ Ái sư thái vì luyện công quá sức nên đã bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

o O o

Ngày hai mươi mốt tháng năm...

Các đại môn phái lần lượt cử người đến viếng chưởng môn Nga Mi.

o O o

Ngày hai mươi ba tháng năm...

Vào lúc canh ba, nơi chân núi Thiên Lĩnh có rất nhiều người đang chọn rận, nhân số khoảng hơn một trăm, đi đầu là ngũ đại anh hùng Thông Thực Bang.

Tiểu Tà mang một đồng dây thuốc nổ, A Tam thì vác một bao lớn thuốc nổ trên vai. A Tứ, Tiểu Thất, Tiểu Linh mỗi người cũng mang theo không ít, định bụng sẽ cho nổ tung sào huyệt của Hắc Y sát thủ.

Không lâu sau, Tiểu Tà bắt đầu nhắc nhở mọi người cẩn thận từ từ tiến lên sơn lâm.

Lúc bấy giờ trời không trăng nhưng ánh sao chiếu khắp nơi nên Tiểu Tà dễ

dàng nhận ra phía trước có vệ binh tuần tra, trên đỉnh núi cũng có vệ binh tuần hành. Hướng về Minh Tâm đại sư, Tiểu Tà nói:

– Đại sư! Xin mọi người hãy mai phục ở đây, đừng để cho kẻ địch phát hiện.

Minh Tâm đại sư khẽ gật đầu:

– Lão nạp hiểu rồi, cứ theo kế hoạch mà làm.

Tiểu Tà vung tay một cái, toàn thể Thông Thực Bang rẽ về hướng bên trái sơn phong đi vào. Không đến một tuần trà thì Tiểu Tà, Tiểu Linh đã bò tới đỉnh núi, A Tam, A Tứ và Tiểu Thất cũng bám theo sau.

Tiểu Tà nói:

– Hãy chờ một chút! Còn một thời gian nữa mới đến canh tư.

Tiểu Linh nhắc nhở:

– Chúng ta chuẩn bị thuốc nổ trước là vừa.

Cả bọn đều cởi thuốc nổ mang trên mình xuống đem rải khắp nơi, sau đó đốt nhang chờ sẵn, đợi cho đến canh tư thì cho nổ.

Thời gian trôi nhanh, sao trên trời cũng đã lặn gần hết. Tiểu Tà theo sợi dây tuột xuống lưng núi thì thấy không biết bao nhiêu là hang động. Y liền đốt một khối thuốc nổ liệng vào, rồi lập tức leo trở lên trên.

“Ầm!”...

Một tiếng nổ phát ra như long trời lở đất, làm chấn động khắp sơn lâm.

Bên trong có tiếng la hét hoảng:

– Có người phục kích! Trốn mau.

– Địch thủ xâm nhập Tổng đàn rồi, mau ứng chiến!

Lập tức trước hang động một số người rối loạn, kẻ kêu cứu, người ra lệnh ứng chiến lung tung, không còn trật tự nữa.

A Tam phấn khởi tiếp tục ném thêm xuống dưới mấy khối thuốc nổ nữa.

“Ầm! Ầm!”...

Chỉ thấy dưới lưng chừng núi khói tỏa đen ngịt, xác chết ngổn ngang, thảm khốc vô cùng.

Có tiếng hét vang lên:

– Có mai phục! Hãy mau rút vào! Đừng rối loạn!

Một giọng nói nổi tiếp:

– Bẩm sứ giả! Phải làm sao ứng phó đây khi bọn chúng đã bao vây Tổng đàn?

Có tiếng Hắc Y sứ giả nói:

– Tổng quản, phải tìm cách thoát ra thôi.

Tên Tổng quản nói:

– Thừa sứ giả! Trong đêm tối thoát ra không phải là dễ, vì bọn chúng đánh vào ban đêm như vậy thì chắc chắn là đã có kế hoạch chu đáo, không chừng thuốc nổ đã được chôn khắp mọi nơi.

Hắc Y sứ giả nói:

– Tổng quản nói có lý, hãy cho người xem xét thử xem.

Tổng quản lập tức hô to:

– Đội thứ nhất hướng về phía trước xông ra, kẻ nào bỏ trốn lập tức giết chết.

Mấy chục bóng người dạ một tiếng rồi nhảy ra khỏi cửa động, hướng về sơn lâm chạy đi.

Minh Tâm đại sư thấy có người xông ra thì hét lớn:

– Bên trái nghênh địch, bên phải dàn trận!

Tức thì lực lượng cao thủ các phái dàn ra hai bên, nhắm ngay địch thủ tấn công tới. Hai bên giáp chiến rất ác liệt, đao kiếm chạm nhau tóe lửa, không bên nào nhân nhượng bên nào.

Một bên thì như cọp sảy chuồng, một bên thì như sư tử vồ mồi, không hề phân biệt hàng ngũ. Tuy nhiên các môn phái tuyển lựa toàn cao thủ nên chưa đầy hai khắc sau thì họ đã giành được phần thắng, toàn đội thứ nhất của Hắc Y sát thủ đã bị tiêu diệt gọn.

Minh Tâm đại sư theo kế hoạch đã bàn định với Tiểu Tà, sau khi giành thắng lợi thì không ham đánh mà trầm giọng nói:

– Lui!

Toàn bộ lực lượng lập tức rút vào trong sơn lâm.

Tên Tổng quản Hắc Y nói:

– Bẩm sứ giả! Theo thuộc hạ thì phải dùng Xác Hồn Nhân mới có thể trấn áp nổi lực lượng của đối phương, chúng đều đã thuốc độc biến hóa không còn tâm trí nên không biết sợ hãi.

Hắc Y sứ giả trầm ngâm một chút rồi gật đầu ra lệnh:

– Được! Người đem bọn Xác Hồn Nhân cho ra trận làm bia, sau đó huy động lực lượng công kích.

Tên Tổng quản lập tức quay người đi thi hành, không lâu sau đã dắt ra một đám Xác Hồn Nhân trang bị đầy đủ binh khí.

Hắc Y sứ giả tay trái vung lên, một đám bột màu tung bay trong gió, bọn Xác Hồn Nhân vừa ngửi thấy mùi thuốc thì lập tức phi thân ra khỏi thạch động, tủa vào sơn lâm tấn công cao thủ các môn phái.

Số Xác Hồn Nhân này giết không chết, binh khí thì thật kì quái nên vừa giáp

chiến đã khiến cho cao thủ các môn phải bị thương và mê man khá nhiều.

Tiểu Tà từ trên cao nhìn thấy liền la to:

– Chúng dùng Xác Hồn Nhân, một môn tà đạo từ Tây Vực. A Tam, khi nào ta kêu ném thuốc nổ thì lập tức thi hành nhé.

A Tam gật đầu:

– Em hiểu rồi.

Tức thì Tiểu Tà phi thân xuống núi, hét to:

– Tất cả hãy tạm thời rút lui.

Cao thủ các môn phái đã tử thương vài chục, số còn lại đang nao núng tinh thần nên nghe hiệu lệnh rút lui thì lập tức rút ngay. Mấy tên Xác Hồn Nhân muốn đuổi theo thì đã bị Tiểu Tà cản lại, nhờ vậy mà các cao thủ mới rút lui an toàn.

Minh Tâm đại sư nói lớn:

– Dương thiếu hiệp! Để lão nạp qua giúp cho một tay.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không được, không cần chi viện đâu, đại sư rút lui mau đi.

Tiểu Tà tuy lanh lẹ nhưng cũng không tránh kịp sự vây công của vô số loại vũ khí kì quái, vai trái của y đã bị chém một đao, nhưng may y không sợ độc được nên tính mạng không có gì lo ngại, uy lực vẫn mạnh mẽ.

Tiểu Tà ra hiệu cho A Tam:

– Mau ném thuốc nổ xuống!

A Tam không biết Tiểu Tà có dụng ý gì, hần lo lắng không ném thuốc nổ xuống mà la lớn:

– Em mà ném thuốc nổ xuống thì anh cũng tiêu tùng còn gì?

Tiểu Tà tức giận hét to:

– Sao lại chậm trễ vậy? Người mà trễ nữa thì sinh mạng ta mới mất đứt đó.

A Tam cau mày nói:

– Liệng thì liệng.

Rồi y bắt đắc dĩ đốt thuốc nổ liệng xuống, miệng la to:

– Rồi đó, đã liệng xuống rồi đó.

Tiểu Linh cũng lo lắng kêu lên:

– Tiểu Tà anh mau lên đây.

Tiểu Tà nghe thế thì lập tức hét to một tiếng, thân hình như chiếc pháo thăng thiên bay vút lên nhanh như điện xẹt. Công phu này lúc ở hồ Một Tháp y đã dùng qua để đùa giỡn với cá chép, vì vậy bọn Xác Hồn Nhân không thể theo kịp.

“Ầm! Ầm”...

Toàn bộ bọn Xác Hồn Nhân bị nổ tung, xương tan thịt nát, Tiểu Tà cũng bị cháy xém một vạt áo, công lực có phần giảm đi, miệng ứa máu tươi. Y cười đắc ý hướng vào trong hang động nói to:

– Giang Chấn Vũ, con rùa rút đầu mau ra đây chịu chết đi.

Giang Chấn Vũ nghe giọng của Tiểu Tà thì chịu không nổi, giận run người lập tức xuất động nói:

– Dương Tiểu Tà! Người chưa chết sao?

Tiểu Tà cười ha hả nói:

– Ngày mai là ngày giỗ của người đó.

Giang Chấn Vũ nói:

– Chưa chắc.

Tiểu Tà khinh bỉ nói:

– Nếu người không có chuyện gì để nói thì hãy chuẩn bị rời bỏ thế gian đi.

Giang Chấn Vũ với địa vị Hắc Y sứ giả nên cũng không kém phần kiêu ngạo, hấn lộ tấm khăn che mặt ra, để lộ nguyên hình rồi cười nhạt nói:

– Sao người biết ta ở đây?

Tiểu Tà đắc ý cười nói:

– Người quên chuyện “Phích huyết lương sanh” chứ?

Giang Chấn Vũ giật mình, thở ra một hơi dài rồi nói:

– Thì ra trước đây người đã tính chuyện ám toán ta, nhưng chưa chắc hôm nay người thành công đâu.

Tiểu Tà cười nhạt nói:

– Đợi lát nữa sẽ rõ.

Giang Chấn Vũ cười nham hiểm nói:

– Chỉ cần Võ Si tỉnh lại thì người sẽ chết không có chôn thây.

Tiểu Tà cười to nói:

– Đừng đem cái tên đó ra dọa ta. Nói cho người biết là ta cũng đang chờ tên ác tặc đó tỉnh dậy.

Giang Chấn Vũ đắc ý nói:

– Vậy được, lát nữa sẽ rõ.

Rồi y quay mình phóng vào trong động nhanh như chớp.

Tiểu Tà quay qua Minh Tâm đại sư hỏi:

– Tình hình bên ta thế nào rồi đại sư?

Minh Tâm đại sư thở dài đáp:

– Tổn thất bốn mươi nhân mạng, quân tiếp viện vẫn chưa thấy đến.

Giữa lúc đó trong hang động bỗng vang ra một giọng cười man rợ, rồi một lão nhân đầu bù tóc rối xuất hiện, chính là Võ Si. Lão hét vang một tiếng, nhắm Tiểu Tà đánh ra một chưởng, chiêu thức thần tốc tuyệt luân.

Tiểu Tà không né tránh, thẳng thắn đón đỡ một chưởng của Võ Si.

“Bùng!”

Tiểu Tà vắng ra bảy thước còn Võ Si thì cũng lăn lộn trên mặt đất, bụi tro dính đầy mặt. Hai bên quả là kì phùng địch thủ, chớp mắt đã lại lao vào nhau, qua lại mấy chục chiêu. Tiểu Tà thì linh hoạt còn Võ Si thì cương mãnh, hai bên gần như bất phân thắng bại.

Bỗng Võ Si hét to lên:

– Dương Tiểu Tà! Hãy thưởng thức môn Nhất Thế Hùng của ta.

Rồi lão đánh ra một chiêu, Tiểu Tà mãi nghe tên môn võ lạ nên bị phân tâm trúng ngay một chưởng vào ngực, thân hình văng tuốt ra xa, miệng phun máu tươi. Y hét lớn:

– Mẹ kiếp! Thật là dữ tợn.

Dứt lời y đã phóng ra liên tiếp mấy ngọn phi đao, đồng thời thi triển khinh công bay tới đánh ra bảy chưởng. Phi đao của y vừa nhanh vừa hiểm, lại thêm bảy chưởng hùng hậu nên Võ Si không thể tránh kịp, vai trái trúng liền mấy đao và một chưởng của Tiểu Tà.

Tiểu Linh thấy Võ Si và Tiểu Tà đang liều chết giao đấu thì tinh thần lo lắng cực độ, nói:

– Chúng ta xuống đó tiếp tay.

A Tam cười nói:

– Tiểu Tà Bang chủ phước lớn mạng lớn, võ công lại không phải là kém hơn hẳn Võ Si nên theo tôi chúng ta không cần phải xuống đâu.

Tiểu Linh nói:

– Nhưng em không an tâm.

Bất chợt Giang Chấn Vũ thống lãnh bọn Hắc Y sát thủ từ trong động ào ra, hô lớn:

– Xông lên! Giết sạch hết bọn chúng đi.

A Tam kêu to:

– Lập tức cho nổ.

Rồi A Tam, A Tứ, Tiểu Linh, Tiểu Thất đồng loạt ném thuốc nổ xuống.

“Ầm! Ầm! Ầm!”...

Những tiếng nổ liên tiếp long trời lở đất vang lên, thấy người ngổn ngang trên mặt đất, kẻ đứt chân, người nát mặt, tiếng kêu khóc vang trời, bụi khói mù mịt.

Tiểu Tà và Võ Si liều mạng đánh nhau ác liệt, cả hai đều bị thương đầy mình. Nhưng Võ Si dù sao cũng đã già nên không thể duy trì lâu, lão gầm lên một tiếng lớn xuất toàn lực đánh ra một chưởng.

Tiểu Tà rút phi đao để sẵn nơi tay phải, rồi trong khi đấu chưởng bất ngờ ném ra.

Võ Si phần bị bụi khói che mờ mắt, phần vì mỗi một nên không thể né tránh, bị phi đao xuyên thủng óc, gào lên một tiếng thảm rồi ngã lăn ra đất chết ngay.

Bọn Hắc Y sứ giả thất kinh, không còn tinh thần chiến đấu nữa nên tan rã nhanh chóng, không lâu sau đã bị giết sạch. Các môn phái tuy cũng tổn thất nhưng đã triệt hạ được Tổng đàn của Hắc Y sát thủ nơi Thiên Linh Sơn.

Dương Tiểu Tà hoàn thành nhiệm vụ Âu Dương Bát Không giao phó xong, liền dẫn bốn người anh em trong Thông Thực Bang trở lại Thái Nguyên, vui hưởng cuộc sống riêng tư của mình.

o O o